

Sodišče: Višje sodišče v Ljubljani

Oddelek: Kazenski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSLJ:2020:X.KP.37451.2012

Evidenčna številka: VSL00041725

Datum odločbe: 17.07.2020

Senat, sodnik posameznik: Milena Jazbec Lamut (preds.), Maja Baškovič (poroč.), Lea Habjanič

Področje: KAZENSKO MATERIALNO PRAVO - KAZENSKO PROCESNO PRAVO

Institut: zloraba položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti - sotorilstvo - zakonski znaki kaznivega dejanja - opis kaznivega dejanja - nasprotje med zakonskim in dejanskim opisom kaznivega dejanja - uprava banke - opustitev dolžnosti - kreditna tveganja - bančni kredit - odobritev bančnega kredita - obarvani naklep - razlogi o odločilnih dejstvih - zavrnitev dokaznih predlogov - izvedenstvo

Zveza: KZ-1 člen 240, 240/1, 240/2. ZKP člen 240, 371, 371/1-11, 371/2

Jedro

Izrek sodbe je nerazumljiv tedaj, ko ni jasno, na kaj se opis nanaša oziroma če se iz njega ne da ugotoviti, za kakšno kaznivo dejanje gre. Sodišče prve stopnje je v abstraktnem delu izreka sodbe, ki se izpodbija s to pritožbo, sicer res navedlo, da so obtoženci zato, da bi drugemu pridobili premoženjsko korist, z zavestnim sodelovanjem pri storitvi zlorabili svoje položaje, vendar pa je v konkretnem opisu obtožencem očitane kaznivega dejanja določno in jasno navedeno, da se jim očita druga izvršitvena oblika in sicer opustitev njihove dolžnosti. Kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po členu 240 KZ-1 je imelo namreč v času, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno, tri izvršitvene oblike in sicer zlorabo položaja, prekoračitev pravice in opustitev dolžnosti, ki jih ima na podlagi zakona, drugega predpisa, akta pravne osebe ali pravnega posla glede razpolaganja s tujim premoženjem ali koristmi. Zlasti pa sodišče druge stopnje ugotavlja, da kljub nasprotju med zakonskim, torej abstraktnim opisom kaznivega dejanja, ki sicer ni nujna sestavina izreka in dejanskim opisom, ni podana bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kot to zmotno zatrjuje pritožnik, saj je ta podana le takrat, ko se nasprotja nanašajo na odločilna dejstva, za razumevanje opisa pa je ključen dejanski, torej konkreten opis. Da nasprotje med abstraktnim in dejanskim opisom nikoli ne pomeni bistvene kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, izhaja tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 241/98 z dne 4. 4. 2002.

Izrek

I. Pritožbe obtoženega A. A., njegovega zagovornika, zagovornika obtoženega B. B., zagovornika obtoženega C. C. in državnega tožilca se zavrnejo kot neutemeljene in se sodba sodišča prve stopnje potrdi.

II. Vsak od obtožencev mora kot strošek pritožbenega postopka plačati sodno takso v znesku 204,00 EUR.

Obrazložitev

1. Okrožno sodišče v Ljubljani je s sodbo X K 37451/2012 z dne 20. 6. 2019 obtožence A. A., C. C. in B. B. spoznalo za krive kaznivega dejanja zloraba položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti v sosterilstvu po prvem in drugem odstavku 240. člena KZ-1 v zvezi z drugim odstavkom 20. člena KZ-1. Na podlagi 57. in 58. člena KZ-1 jim je izreklo pogojne obsodbe, v katerih je vsakemu od njih na podlagi drugega odstavka 240. člena KZ-1 v zvezi z drugo alinejo 50. člena KZ-1 in 3. točko prvega odstavka 51. člena KZ-1 določilo kazen šest mesecev zapora, ki ne bodo izrečene, če obtoženci v preizkusni dobi dveh let ne bodo storili novega kaznivega dejanja. Na podlagi prvega odstavka 95. člena Zakona o kazenskem postopku (ZKP) je obtožencem naložilo poravnati stroške kazenskega postopka in ustrezno sodno takso, ki bo odmerjena s posebnim plačilnim nalogom po pravnomočnosti sodbe.

2. Zoper sodbo so se pritožili:

- obtoženi A. A. brez navedbe pritožbenega razloga in brez predloga, smiselno pa zaradi zmotno ugotovljenega dejanskega stanja in s predlogom, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo spremeni in ga oprosti očitane mu kaznivega dejanja,

- zagovornik obtoženega A. A. zaradi bistvene kršitve določb kazenskega postopka, podrejeno zaradi kršitve kazenskega zakona iz razloga po 2. točki prvega odstavka 370. člena v zvezi s 1. točko 372. člena ZKP in 74. člena Ustave RS, podrejeno zaradi zmotno, podrejeno nepopolne ugotovitve dejanskega stanja iz razloga po 3. točki prvega odstavka 370. člena v zvezi s 377. členom ZKP, podrejeno in smiselno na podlagi 386. člena ZKP tudi zaradi odločbe o kazenski sankciji. Predlaga, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in v primeru ugotovitve, da so podane bistvene kršitve določb kazenskega postopka ali da je treba zaradi zmotno ali nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja odrediti novo glavno obravnavo pred sodiščem prve stopnje, na podlagi prvega odstavka 392. člena ZKP sodbo sodišča prve stopnje razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje pred popolnoma spremenjenim senatom ali drugim okrožnim sodnikom posameznikom, v primeru ugotovitve, da je podana uveljavljana kršitev kazenskega zakona na podlagi prvega odstavka 394. člena ZKP sodbo spremeni in iz razloga po 1. točki 358. člena ZKP izreče oprostilno sodbo, v primeru, da ugotovi, da je bilo dejansko stanje zmotno ugotovljeno in je za pravilno ugotovitev potrebna samo drugačna presoja že ugotovljenih dejstev, pa na podlagi določbe petega odstavka 392. člena ZKP v zvezi s prvim odstavkom 394. člena ZKP sodbo sodišča prve stopnje spremeni in iz razloga po 3. točki 358. člena ZKP izreče oprostilno sodbo,

- zagovornik obtoženega B. B. je pritožbo vložil zaradi bistvene kršitve določb postopka, zaradi kršitve kazenskega zakona, zaradi zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja in zaradi odločbe o sankciji in pritožbenemu sodišču predlagal, da pritožbi v celoti ugodi in izpodbijano sodbo spremeni tako, da obtoženega B. B. oprosti obtožbe, podrejeno pa, da izpodbijano sodbo okrožnega sodišča razveljavi in zadevo vrne sodišču v novo sojenje,

- zagovornik obtoženega C. C. je pritožbo vložil iz razlogov po 1., 2. in 3. točki prvega odstavka 370. člena ZKP in predlagal, da Višje sodišče v Ljubljani izpodbijano sodbo spremeni tako, da obtoženega C. C.

oprosti obtožbe, podredno pa, da izpodbijano sodbo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje,

- državni tožilec je vložil pritožbo zaradi odločbe o kazenski sankciji in predlaga, da Višje sodišče v Ljubljani s sodbo ugotovi njegovi pritožbi in spremeni sodbo sodišča prve stopnje tako, da obtoženim izreče pogojne obsodbe, v katerih naj jim določi kazni zapora, in sicer C. C. eno leto in štiri mesece ter preizkusno dobo dveh let, A. A. eno leto in tri mesece ter preizkusno dobo dveh let in B. B. eno leto in dva meseca ter preizkusno dobo dveh let.

3. Državni tožilec je odgovoril na pritožbo zagovornika obtoženega C. C. in predlagal, da Višje sodišče v Ljubljani pritožbo zagovornika obtoženega C. C. zavrne. Zagovornika obtoženega A. A. in obtoženega B. B. pa sta odgovorila na pritožbo državnega tožilca in predlagala zavrnitev njegove pritožbe.

4. Pritožbe niso utemeljene.

K očitanim bistvenim kršitvam določb kazenskega postopka:

5. Zagovornik obtoženega A. A. v svoji pritožbi zatrjuje, da so razlogi sodbe v 53. točki obrazložitve, kjer sodišče zaključuje, da obtoženci niso ravnali v korist banke, saj so pri odobritvi kreditov D. D. in E. E. opustili svojo dolžnost v zvezi z obvladovanjem tveganja, glede odločilnega dejstva, izvršitvene oblike kot zakonskega znaka kaznivega dejanja, v nasprotju z njenim izrekom. Z navedenim pritožnik smiselno uveljavlja pritožbeni razlog bistvene kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da zatrjevana kršitev ni nastala. Izrek sodbe je namreč nerazumljiv tedaj, ko ni jasno, na kaj se opis nanaša oziroma če se iz njega ne da ugotoviti, za kakšno kaznivo dejanje gre. Sodišče prve stopnje je v abstraktnem delu izreka sodbe, ki se izpodbija s to pritožbo, sicer res navedlo, da so obtoženci zato, da bi drugemu pridobili premoženjsko korist, z zavestnim sodelovanjem pri storitvi zlorabili svoje položaje, vendar pa je v konkretnem opisu obtožencem očitane kaznivega dejanja določno in jasno navedeno, da se jim očita druga izvršitvena oblika in sicer opustitev njihove dolžnosti. Kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po členu 240 KZ-1 je imelo namreč v času, ko je bilo kaznivo dejanje storjeno, tri izvršitvene oblike in sicer zlorabo položaja, prekoračitev pravice in opustitev dolžnosti, ki jih ima na podlagi zakona, drugega predpisa, akta pravne osebe ali pravnega posla glede razpolaganja s tujim premoženjem ali koristmi. Obtožencem se v sodbenem izreku namreč očita, da so kot člani uprave Banke A. podpisali sklep o odobritvi kreditov D. D. in E. E. vedoč, da kreditojemalca za predlagana kredita nista kreditno sposobna in da takšnega kredita ne bi smela dobiti, da sta oba kredita neustrezno zavarovana in je bilo kreditno tveganje banke visoko ter da so s tem kršili prvi odstavek 263. člena Zakona o gospodarskih družbah (ZGD-1), drugi in četrti odstavek 177. člena Zakona o bančništvu (ZBan-1), 4. člen Sklepa o skrbnosti članov uprave in članov nadzornega sveta bank in hranilnic in dobro bančno prakso, kot je med drugim opisana v internih aktih Banke A., predvsem v priročniku za odobravanje naložb fizičnim osebam - zavarovanje za zastavo nepremičnine, marec 2009 ter na tak način D. D. in E. E. pridobili veliko premoženjsko korist v obliki plačila nižjih obresti. Takšen konkreten del opisa torej nedvomno obtožencem očita opustitev njihove dolžnosti kot članov uprave glede njihove dolžnosti, da pri sprejemanju odločitev (tudi tistih, ki se nanašajo na obvladovanje tveganj), ravnajo v dobro banke, na kar je opozorilo že pritožbeno sodišče v svojem sklepu II Kp 37451/2012 z dne 2. 7. 2017, ko je razveljavilo prvo sodbo prvostopenjskega sodišča v tej zadevi. Zlasti pa sodišče druge stopnje ugotavlja, da kljub nasprotju med zakonskim, torej abstraktnim opisom kaznivega dejanja, ki sicer ni nujna sestavina izreka in dejanskim opisom, ni podana bistvena kršitev določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kot to zmotno zatrjuje

pritožnik, saj je ta podana le takrat, ko se nasprotja nanašajo na odločilna dejstva, za razumevanje opisa pa je ključen dejanski, torej konkreten opis. Da nasprotje med abstraktnim in dejanskim opisom nikoli ne pomeni bistvene kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, izhaja tudi iz sodbe Vrhovnega sodišča I Ips 241/98 z dne 4. 4. 2002.¹ Glede na to, da je sodišče prve stopnje v zvezi s takšnim opisom, nanašajočim se na opustitev dolžnosti obtožencev v zvezi z obvladovanjem tveganja, podalo tudi prepričljivo obrazložitev tako v pritožbeno izpostavljeni točki 53 kot tudi nadaljnjih, pa tudi ni podana absolutna bistvena kršitev določb kazenskega postopka, ki naj bi nastala s pritožbeno uveljavljenim smiselnim zatrjevanjem nasprotja med izrekom in razlogi izpodbijane sodbe.

6. Zagovornik obtoženega B. B. prvostopenjski sodbi očita nerazumljivost sodbenega izreka z zatrjevanjem, da iz izpodbijane sodbe ni moč razbrati konkretno, s katerim dejanjem in zakaj naj bi obtoženci kršili predpise, da niti iz izreka izpodbijane sodbe niti iz njene obrazložitve slednje ni razvidno, izrek pa je v zvezi s tem nerazumljiv. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da zatrjevana kršitev po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP ni podana. Iz izreka sodbe izhaja, da so obtoženci z namenom, da bi drugemu pridobili premoženjsko korist kot člani uprave Banke A. podpisali sklep o odobritvi kreditov D. D. in E. E., pri tem pa glede na to, da so bili seznanjeni z visokim tveganjem in so vedeli, da banka v celoti financira nakup in obnovo nepremičnine ter da kreditojemalca nista zagotovila lastnih denarnih sredstev, da je bila obrestna mera za 225 bazičnih točk nižja od redne obrestne mere za hipotekarne kredite od 10 do 30 let, ki je po sklepu o obrestnih merah Banke A. za april 2009 znašala 6 mesečni Euribor plus 3,85%, da bo zaradi znižanja obrestne mere izpad obrestnih prihodkov za Banko A. znašal 335.073,40 EUR, da bo mesečni obrok kredita za vsakega kreditojemalca znašal 1.509,00 EUR in bodo njuni mesečni prihodki obremenjeni več od dovoljene 65% obremenitve dohodka, E. E. pa ne bo ostal niti zajamčeni minimalni dohodek, da je D. D. zaposlena za določen čas in je njena plača že obremenjena z drugim kreditom, da je E. E. star 75 let, krediti z odplačno dobo 30 let pa so namenjeni kreditojemalcem do 45. leta starosti in da je zavarovanje z nepremičnino doseglo varnostni količnik 0,8, čeprav so bančna pravila zahtevala količnik 1,67, zaradi česar je bilo kreditno tveganje banke glede obeh kreditov visoko. V opisu dejanja pa je navedeno tudi, da so obtoženci kot predsednik (obtoženi A. A.) in člana uprave Banke A. (obtožena B. B. in C. C.) s takšnim ravnanjem kršili prvi odstavek 263. člena ZGD-1, drugi in četrti odstavek 177. člena ZBan-1, 4. člen sklepa o skrbnosti članov uprave in članov nadzornega sveta bank in hranilnic ter dobro bančno prakso, ki je med drugim opisana v internih aktih Banke A., predvsem v priročniku za odobravanje naložb fizičnim osebam. Zato zatrjevanje, da naj bi sodišče nepravilno uporabilo določbo drugega in četrtega odstavka 177. člena ZBan-1, ni utemeljeno. Citirani določbi sta jasni, določata, da mora odločanje o odobritvi kreditov temeljiti na primernih in jasno opredeljenih merilih in da je potrebno pred odobritvijo vsakega kredita oceniti dolžnikovo sposobnost izpolnjevanja obveznosti do banke in kakovost zavarovanja terjatev banke po vrsti in obsegu tega zavarovanja. Z ravnanjem, kot se očita obtožencem, pa je opis njihovega ravnanja jasen, konkretiziran in določen ter posledično razumljiv, prav tako pa ima sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi glede slednjega navedene tudi tehtne razloge in sicer v točkah 50 in nadaljnjih izpodbijane sodbe, zato pritožbeno sodišče temu nasprotne pritožbene trditve pritožnikov zavrača kot neutemeljene.

7. Zagovornik obtoženega A. A. sodbi sodišča prve stopnje očita, da se ni ukvarjala z bistvenim vprašanjem za presojo obstoja očitane kaznivega dejanja zlorabe položaja pri gospodarski dejavnosti in sicer z vprašanjem, ali je banka z odobritvijo spornih dveh kreditov, ki ju kriminalizira obtožba, ustvarila dobiček ali ne, in če ga je, kakšen dobiček je ustvarila. Pritožbeno sodišče sicer pritrjuje pritožniku, da je nedvomno v interesu banke, da se posojilo vrača in ustvari dobiček, vendar pa se obtožencem očita, da so oba kredita kreditojemalcema D. D. in E. E. z nizko obrestno mero, dolgo odplačilno dobo in ob slabem zavarovanju odobrili z namenom, da obema pridobijo veliko premoženjsko korist v obliki plačila nižjih

obresti, saj sta bila kredita zaradi neupravičeno znižane obrestne mere cenejša za skupaj 335.073,40 EUR. Sodišče prve stopnje je glede slednjega v izpodbijani sodbi navedlo tehtne razloge, ki jih brez zadržkov sprejema tudi pritožbeno sodišče in glede česar bo več navedlo v nadaljevanju te obrazložitve, predvsem v delu, ki se nanaša na pritožbeno zatrjevano zmotno oziroma nepopolno ugotovljeno dejansko stanje. Zaradi navedenega zato okoliščina, ali je banka z navedenima kreditoma ustvarila dobiček ali izgubo, nista odločilni dejstvi, zatrjevana kršitev pa zato tudi ni nastala.

8. Zagovornik obtoženega A. A. kot nadaljnjo bistveno kršitev določb kazenskega postopka izpodbijani sodbi očita, da nima dokazne ocene izvedenke F. F., s čimer utemeljuje izostanek razlogov o odločilnih dejstvih. Tudi zagovornik obtoženega B. B. uveljavlja kršitev 11. točke 371. člena ZKP s trditvijo, da izpodbijana sodba nima razlogov o odločilnih dejstvih, ker se sodišče ni opredelilo do izvedenskega mnenja F. F. in da ni dokazne ocene glede mnenja F. F., kjer poleg uveljavljane 11. točke 371. člena ZKP uveljavlja tudi bistveno kršitev določb kazenskega postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP v zvezi s 355. členom ZKP. Pritožbeno sodišče takšnim pritožbenim trditvam ne more slediti. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi jasno navedlo, da mnenj F. F. in G. G. ne obravnava kot izvedenski mnenji, saj je mnenje F. F. v spis vložila obramba, mnenje G. G. pa državni tožilec. Je pa sodišče prve stopnje obe avtorici zaslišalo kot priči in v tem smislu ocenilo tudi njuni izpovedbi. S tem, ko se je prvostopenjsko sodišče v obrazložitvi izpodbijane sodbe jasno izjavilo, da je izpoved priče G. G. verodostojnejša, ker jo potrjujejo izvedeni dokazi, pa je hkrati ocenilo nasprotujočo izpovedbo F. F. kot tisto, ki sodišča prve stopnje ni prepričala, zato izpodbijani sodbi ni mogoče očitati izostanka razlogov o odločilnih dejstvih po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Ker je sodišče prve stopnje svojo sodbo oprlo le na dokaze, ki so bili obravnavani na glavni obravnavi in je pretehtalo izvedene dokaze tako posamično kot tudi vse skupaj, nato pa sklepalo na dokazanost posameznih dejstev, je neutemeljeno tudi uveljavljanje relativne bistvene kršitve določb kazenskega postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP, saj prvostopenjsko sodišče ni odločalo v nasprotju s 355. členom ZKP.

9. Zagovornik obtoženega A. A. v vloženi pritožbi meni, da je prvostopenjsko sodišče s tem, ko je zavrnilo dokazne predloge, storilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka. Navaja, da sodišče ni navedlo vsebinskih razlogov za takšno stališče, čemur pritožbeno sodišče ne pritrjuje, saj ugotavlja, da je sodišče prve stopnje glede zavrnjenih dokaznih predlogov obrambe razloge navedlo v točki 19 obrazložitve izpodbijane sodbe. Razlogi so vsebinski, tehtni in prepričljivi, zato jim sodišče druge stopnje v celoti pritrjuje. Zagovornik obtoženega B. B. skozi kršitev pravice do obrambe ter kršitev 248. in 258. člena ZKP graja tudi zavrnitev dokaznega predloga za postavitev izvedenca ter zavrnitev dokaznih predlogov za pridobitev podatkov o dodelitvi kadrovskega kreditov, s čimer naj bi prvostopenjsko sodišče kršilo pravico do obrambe po drugem odstavku 371. člena ZKP in kršilo 22. in 29. člen Ustave RS. Zagovornik namreč navaja, da je sodišče prve stopnje zmotno navedlo, da ne gre za dve različni in nasprotujoči si izvedenski mnenji, torej mnenje F. F. in G. G. in da bi sodišče prve stopnje moralo angažirati izvedenca, ki bi bil postavljen skladno z določbami ZKP in katerega sodišče v konkretnem primeru ni imenovalo. S tem, ko je sodišče sledilo mnenju G. G., pa po mnenju pritožbe obtoženemu B. B. ni dalo niti možnosti izjave glede izvedenca, niti možnosti izjave glede obsega izvedenčeve naloge, niti možnosti sodelovanja v postopku nastajanja izvedenskega mnenja. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da zagovorniki takšnega dokaznega predloga za postavitev izvedenca na predobravnavnem naroku in na glavni obravnavi niso oblikovali. Sodišče prve stopnje je kot že navedeno pravilno zaključilo, da F. F. in G. G., ki ju izpostavlja pritožba, nista izdelali izvedenskih mnenj, temveč mnenji, glede katerih sta bili na glavni obravnavi zaslišani kot priči, kot so to predlagali tako zagovorniki kot tudi državni tožilec, medtem ko je prvostopenjsko sodišče utemeljeno ocenilo, da dokazovanje z izvedencem glede ugotavljanja odločilnih dejstev ni potrebno. Pritožbeno očitane kršitve določb kazenskega postopka glede dokazovanja z izvedencem zato po presoji

višjega sodišča niso nastale, prav tako pa tudi niso bila kršena pravna jamstva v postopku iz 22. in 29. člena Ustave RS, saj sodišču prve stopnje glede slednjega ni moč očitati nespoštovanja zagotavljanja enakega varstva pravic v postopku, prav tako pa tudi ne kršitve pravice obtožencev, da jim je zagotovljeno izvajanje dokazov v njihovo korist. Pritožbeno sodišče ugotavlja tudi, da prvostopenjsko sodišče obtoženemu B. B. ni kršilo pravice do obrambe po drugem odstavku 371. člena ZKP in ni kršilo 22. in 29. člena Ustave RS, ko je zavrnilo dokazni predlog za pridobitev podatkov o dodelitvi kadrovskega kreditov. Sodišče prve stopnje je v točki 19 svoje obrazložitve tehtno obrazložilo, da so kadrovske krediti takšni, ki so dani določenemu krogu oseb s posebnim statusom in so zato neprimerljivi z obravnavanimi. Takšnemu stališču pritrjuje tudi drugostopenjsko sodišče, saj D. D. in E. E. ne sodita v krog oseb s tem statusom, ker v obravnavanem času nista bila uslužbenca banke, zato je obrazložena odločitev prvostopenjskega sodišča, da tak dokazni predlog obrambe zavrne, pravilna.

10. Očitek zagovornika obtoženega A. A., da se strokovni mnenji G. G. in F. F. razlikujeta, s čimer naj bi sodišče prve stopnje, ki izvedenca ni angažiralo, nepravilno uporabilo določbo 248. in 258. člena ZKP, ni utemeljen. O tem se je višje sodišče deloma izjavilo že v prejšnji točki, prav tako pa bo glede na to, da pritožnik v zvezi z navedenim hkrati uveljavlja tudi obstoj pritožbenega razloga zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, obširnejše razloge navedlo v nadaljevanju te obrazložitve. Ugotavlja pa, da določbi 248. in 258. člena ZKP nista bili nepravilno uporabljeni, saj kot že navedeno, sodišče samo ni nadomestilo mnenja izvedenk o strokovnem vprašanju, temveč je v povezavi z drugimi izvedenimi dokazi logično in smiselno ocenilo gradivo, s katerim je uprava banke razpolagala v času odločanja o obeh kreditih in glede sprejetih zaključkov navedlo prepričljive in tehtne razloge, ki jim pritožbeno sodišče pritrjuje.

11. Zmotno je tudi zatrjevanje zagovornika obtoženega B. B., da bi sodišče prve stopnje moralo upoštevati tisto strokovno mnenje, ki je za obtoženca ugodnejše. Pri tem pritožnik prezre, da sodišče prve stopnje mnenj G. G. in F. F. ni obravnavalo kot izvedenskih mnenj, točka 40 in 41 obrazložitve sodbe VS RS I Ips 53384/2014, na kateri se sklicuje pritožba, pa se nanaša procesni položaj, ki ga predvideva 258. člen ZKP, ko sodišče razpolaga z izrazito nasprotujočima mnenjema dveh nasprotujočih si izvedenskih mnenj. Sodišče prve stopnje je po skrbni oceni izpovedi G. G. in F. F. kot prepričljivejšo in verodostojnejšo ocenilo izpoved G. G., kot je to obrazloženo že zgoraj, svojih zaključkov v zvezi z odločilnimi dejstvi pa ni gradilo le na izpovedi G. G., temveč tudi na drugih izvedenih dokazih. Pri ugotavljanju obstoja ali neobstoja pravno relevantnega dejstva namreč sodišče z načelom proste presoje dokazov ni vezano na nobena formalna dokazna pravila, mora pa vestno pretehtati vsak dokaz posebej in v zvezi z drugimi dokazi ter na podlagi takšne presoje sklepati, ali je kakšno dejstvo dokazano ali ne. S tako izdelano oceno izvedenih dokazov – pričevanj G. G. in F. F. zato ni bila kršena domneva nedolžnosti in v ničemer niso bili omajani standardi poštenega postopka, kar na pavšalni ravni zatrjuje pritožnik. Iz doslej navedenih razlogov in ob sklicevanju na vsebino 95. točke obrazložitve izpodbijane sodbe zato sodišče druge stopnje kot neutemeljene zavrača tudi pritožbene navedbe zagovornika obtoženega B. B., da v zvezi z izpovedjo G. G., ki je navajala tudi glede uporabe mehkih kriterijev, prvostopenjsko sodišče ni izvedlo ustrezne dokazne ocene vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj, s čimer naj bi kršilo drugi odstavek 371. člena ZKP.

12. Zavrnitev dokaznega predloga za pridobitev anonimiziranih podatkov poslovnih bank, s čimer naj bi po oceni zagovornika obtoženega B. B. sodišče prve stopnje kršilo pravico do obrambe ter 22. in 29. člen Ustave, je sodišče prve stopnje v 19. točki obrazložitve izpodbijane sodbe prepričljivo obrazložilo, ko je navedlo, da v zvezi z višino izhodiščne obrestne mere pri drugih bankah ne gre za ugotavljanje pravno relevantnih dejstev, ker lahko banke na področju kreditiranja vodijo različne poslovne politike, čemur

pritrjuje tudi sodišče druge stopnje in ugotavlja, da glede na obrazloženo zatrjevani kršitvi nista nastali. Tudi zagovornik obtoženega A. A. v vloženi pritožbi meni, da je prvostopenjsko sodišče z zavrnitvijo dokaznih predlogov storilo bistveno kršitev določb kazenskega postopka, pri čemer naj bi po trditvi pritožnika šlo za izostanek razlogov o odločilnih dejstvih. Sodišče druge stopnje ugotavlja, da zatrjevana kršitev ni nastala, saj je prvostopenjsko sodišče izrecno naštete dokazne predloge zagovornikov obtožencev po načelu proste presoje dokazov zavrnilo v že izpostavljeni 19. točki obrazložitve izpodbijane sodbe. Iz meril, izoblikovanih v ustavno sodni praksi, mora sodišče pri odločanju o dokaznem predlogu upoštevati merila, ki jih uokvirja tretja alineja 29. člena Ustave Republike Slovenije in sicer, da po načelu proste presoje dokazov sodišče samo odloča o tem, katere dokaze bo izvedlo in kako bo presojalo njihovo verodostojnost, da sodišče ni dolžno izvesti vsakega dokaza, ki ga predlagata stranki, da morajo biti predlagani dokazi materialnopravno relevantni, da mora stranka pravno relevantnost predlaganega dokaza utemeljiti s potrebno stopnjo verjetnosti, da je potrebno v dvomu šteti vsak dokazni predlog obrambe v korist obtoženca in ga mora sodišče izvesti, razen če je očitno, da ne more biti uspešen. Razlogi sodbe sodišča prve stopnje v točki 19 obrazložitve so jasni in odločitve argumentirane tako, da jih v izogib ponavljanja v celoti sprejema tudi sodišče druge stopnje, saj ocenjuje, da kljub nasprotnim pritožbenim trditvam ne obstoji verjetnost, da bi njihova izvedba kakorkoli lahko privedla do drugačne ugotovitve dejanskega stanja. Zato zaključuje, da s takšno odločitvijo prvostopenjsko sodišče obtožencem ni kršilo pravice do obrambe, ki je relativna bistvena kršitev določb kazenskega postopka po drugem odstavku 371. člena ZKP.

13. Zagovornik obtoženega B. B. in zagovornik obtoženega C. C. v svojih pritožbah menita, da izpodbijana sodba nima razlogov o obarvanem naklepu niti za obtoženega B. B. niti za obtoženega C. C. Pritožbeno sodišče takšnim pritožbenim navedbam ne more pritrditi, saj je sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi obstoj obarvanega naklepa pri obtoženem C. C. prepričljivo in tehtno obrazložilo. Navedlo je, da so obtoženci s podpisom sklepa o odobritvi obeh kreditov izkazali, da so z vsebino dokumentov seznanjeni, da z njo soglašajo in pristajajo na njihovo izvedbo ter zaključilo, da so ga nedvomno razumeli in se strinjali, da banka obema kreditorejalcema odobri kredit pod pogoji, kot so navedeni v sklepu in povzeti v izrek izpodbijane sodbe. Sodišče prve stopnje se je opredelilo do okoliščine, da je obtoženi C. C., ki je kot član uprave banke pokrival področje kreditiranja, na dan odobritve govoril s H. H. in ga vprašal, ali za predlogom stojijo in po presoji pritožbenega sodišča utemeljeno zaključilo, da navedeno potrjuje njegovo zavedanje, da je s podpisom sklepa o odobritvi kreditov obema kreditorejalcema omogočil pridobitev koristi v obliki plačila nižjih obresti. Glede obtoženega B. B. pa je sodišče prve stopnje izpostavilo, da kreditiranje sicer ni bilo njegovo področje kot člana uprave banke, da pa je tudi on predlog za odobritev kredita prebral oziroma vsaj preletel, da je bil pozoren na obrestno mero in na zavarovanja in da se je torej s predlogom seznanil, tudi zanj pa v točki 111 obrazložitve sodbe navedlo, da se je zavedal, da s podpisom sklepa o odobritvi kreditov omogoča pridobitev koristi za D. D. in E. E., ki se je kazala v obliki plačila nižjih obresti in pridobitvi velike premoženjske koristi. Zaradi navedenega zato po presoji višjega sodišča ni podana pritožbeno zatrjevana bistvena kršitev po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Sodišče prve stopnje se je namreč opredelilo do zagovora obtoženega B. B., češ da kreditiranje prebivalstva ni bilo njegovo področje, opredelilo se je tudi do izpovedi prič I. I. in J. J. in navedlo, da je obtoženi B. B. predlog za odobritev kredita zagotovo prebral oziroma ga vsaj preletel. Pri tem prvostopenjsko sodišče v izpodbijano sodbo vsebine ni povzelo v nasprotju s pravo vsebino, kot to prvostopenjski sodbi neutemeljeno očita pritožnik. Tudi pritožbeno sodišče ni prezrlo, kaj je obtoženi B. B. navajal ob podajanju svojega zagovora v preiskavi (stran 3 prepisa zvočnega snemanja, zapisnik o zaslišanju obdolženega B. B. dne 20. 9. 2012: .."jaz sem pogledal ali je obrestna mera prava, ali so zavarovanja prava. To se mi zdi potrebno in to je bilo ključno pri tretjem sopolpisniku." Pa tudi stran 4 prepisa zvočnega snemanja, zapisnik o zaslišanju obdolženega B. B. dne 20. 9. 2012 na vprašanje preiskovalne sodnice ali je

ta predlog prebral ali ga ni: "Vsakega sem preletel in stvari so se mi zdele pomembne"). Pritožbena navajanja, da očitek naklepa temelji zgolj na domnevni seznanjenosti s kreditnim predlogom in da napačno ne upošteva delitve področij med člani uprave v posledici horizontalne razdelitve področij med člani uprave, niti ne vertikalne delegacije pristojnosti med posameznimi službami v banki v okviru kreditnega procesa, glede na zgoraj izpostavljeno in obrazloženo, po presoji višjega sodišča ne morejo omajati pravilnega zaključka izpodbijane sodbe. Samo dejstvo, da je bil kreditni predlog pripravljen v strokovni službi, ki je dala pozitiven predlog za sprejem, pa kot to pravilno ugotavlja že sodišče prve stopnje, ne more razbremeniti obtožencev. Slednji kot člani uprave niso bili vezani na predloge strokovnih služb, zato bi v primeru, če bi ocenili, da predlog ni ustrezen, slednjega lahko tudi zavrnil ali ga vrnil strokovni službi v dopolnitev. Tovrstno odločanje namreč ne more biti zgolj avtomatizem sledenja predlogom služb, temveč terja samostojno in skrbno presojanje ali je odobritev kredita dobra odločitev ali ne in ali je dano zavarovanje ustrezno ali ne.² Pri tem tudi ni bistveno, ali je obtoženi B. B. poznal koga od kreditorejmalcev ali poroka obema kreditorejmalcema. Prav tako ga ne more razbremeniti niti okoliščina, ki jo zatrjuje v svojem zagovoru in pritožbi, da ni bil seznanjen s postopkom odobritve kredita, saj slednjemu ob obrazloženem sodišče prve stopnje utemeljeno ni sledilo. Tudi po presoji pritožbenega sodišča so elementi predloga strokovnih služb v zvezi s kreditoma D. D. in E. E. bistveno odstopali od primerljivih in v tem postopku obravnavanih, zato pritožbeno sodišče upošteva zgoraj navedeno zavrača trditve pritožnikov, da je bil obtoženi B. B. neenako obravnavan, da mu obarvanega naklepa po stališču pritožbe ni mogoče očitati, da je bila kršena tudi njegova pravica iz 22. člena Ustave RS. Prav tako pa ima izpodbijana sodba konkretne razloge glede naklepa pri obtoženem B. B., kot je bilo to že navedeno. Ne le, da je obarvan naklep pri obtoženem B. B. dokazan, temveč je v izpodbijani sodbi tudi ustrezno obrazložen, zaradi česar je potrebno temu nasprotne pritožbene navedbe zaradi njihove neutemeljenosti zavrniti. Pritožnik pa oporeka tudi obrazložitvi izpodbijane sodbe v delu, ki se nanaša na primerjavo konkretne obravnavane zadeve z zadevo II Kp 45162/2011. Sodišče prve stopnje je glede tega, iz katerih razlogov zadevi nista primerljivi, navedlo obširno obrazložitev, ki ji pritrjuje tudi višje sodišče in se nanjo v izogib ponavljanja v celoti sklicuje ter ugotavlja, da očitana kršitev ni nastala, ob tem pa dodaja še, da odločbe višjih sodišč niso pravni vir.

14. Bistveno kršitev določb kazenskega postopka zagovornik obtoženega B. B. uveljavlja s trditvijo, da sodišče prve stopnje ni ugotovilo relevantnega dejanskega stanja v zvezi s tem, kakšni so bili krediti v spornem obdobju, ob pravilni ugotovitvi dejanskega stanja, pa bi moralo sodišče ugotoviti, da sporna kredita glede na stopnjo tveganosti in višino obrestne mere glede na tedanje razmere nista pomembno odstopala od drugih kreditov. Prvostopenjski sodbi očita, da je sodišče domnevno izjemnost oziroma veliko tveganje pri kreditih D. D. in E. E. utemeljilo s tem, da so pogoji obeh kreditov odstopali od internih pravil in navodil banke, pri tem pa sodišče niti ni pojasnilo katerih, zaradi česar so razlogi sodbe sami s seboj v nasprotju in zato po mnenju pritožnika sodbe ni mogoče preizkusiti. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da izpodbijana sodba ni obremenjena z bistveno kršitvijo določb postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Sodišče prve stopnje je namreč po skrbni oceni dokazov spisovno skladno ugotovilo, da sta obravnavana kredita bistveno odstopala od ostalih kreditov že posamično, še toliko bolj pa po skupnem (povezanem) znesku 700.000,00 EUR, da sta bila odobrena z najdaljšo tridesetletno odplačilno dobo, izredno nizkim obrestnim pribitkom 6-mesečni Euribor plus 1,6% in zavarovana s hipoteko, ki je dosegala nizek varnostni količnik, glede vsega pa je v sodbi, ki je predmet pritožbenega preizkusa, navedlo obširne, tehtne in prepričljive razloge. Pri tem ugotavlja tudi, da le-ti niso v nasprotju sami s seboj, zato kot neutemeljene zavrača nadaljnje pritožbene navedbe, da sodbe ni mogoče preizkusiti. Ker se je sodišče druge stopnje do posameznih v tej točki izpostavljenih okoliščin že opredelilo in bo glede navedenega dodatno obrazložitev podalo tudi v nadaljevanju te obrazložitve, se glede slednjega na že navedeno in kasneje povedano sklicuje, da se po nepotrebnem ne bi ponavljalo.

15. V zvezi s kreditno sposobnostjo kreditojemalcev zagovornik obtoženega B. B. na strani 23 svoje pritožbe sodišču prve stopnje očita, da se ni opredelilo do lojalnosti komitentov do banke in plačilne discipline komitentov, česar v izpodbijani sodbi ni upoštevalo in s tem kršilo določbe kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Sodišče druge stopnje poudarja, da je potrebno presojo glede protipravnosti ravnanja obtožencev opraviti v času storitve očitane jim kaznivega dejanja, to pa v prizmi navedene pritožbene teze pomeni, da je za presojo kreditne (ne)sposobnosti obeh kreditojemalcev v času odločanja o odobritvi obeh kreditov ključno, kakšna je bila njuna kreditna sposobnost takrat in je torej povsem brezpredmetno, na kakšen način se oba kredita odplačujeta. Ker so odločilna dejstva tista, ki se nanašajo na predmet obtožbe in druge odločitve, ki jih je sodišče sprejelo v zvezi z obtožbo³, samo odplačevanje obeh kreditov v času izdaje sodbe v obravnavani zadevi ni odločilno dejstvo, zato tudi izostanek razlogov v zatrjevani smeri ne more predstavljati kršitve določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, kot to zatrjuje pritožnik.

16. Zagovornik obtoženega B. B. prvostopenjski sodbi očita tudi obremenjenost z bistveno kršitvijo določb kazenskega postopka po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP, ker le-ta nima razlogov o odločilnih dejstvih, to je o premoženjskem stanju porokov, kot izhaja iz predloženega strokovnega mnenja kljub temu, da jim očita njihovo kreditno nesposobnost. Pritožbeno sodišče takšnim pritožbenim navedbam ne more pritrditi, saj je prvostopenjsko sodišče glede kreditne nesposobnosti porokov, to je D. D., K. K. in družbe L. d.o.o. navedlo prepričljive in jasne razloge zlasti v točkah 37 do 44 svoje obrazložitve, do slednjega pa se v nadaljevanju opredeljuje tudi drugostopenjsko sodišče in posledično ugotavlja, da glede na tehtnost obrazložitve prvostopenjske sodbe glede slednjega zatrjevana bistvena kršitev določb kazenskega postopka ni nastala.

17. Zagovornik obtoženega B. B. v svoji pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi protispisno povzemalo samo tiste posamezne dele poročila notranje revizije in Banke Slovenije v škodo obtožencem, spregleda pa vse tiste ugotovitve notranje revizije in Banke Slovenije, ki so jim v prid, s čimer naj bi kršilo 22. in 29. člen Ustave RS. Tem pritožbenim navedbam višje sodišče ne more pritrditi, saj kljub nasprotni trditvi pritožbe iz poročila notranje revizije izhaja tako ugotovitev, da je bila banka izpostavljena povečanemu tveganju previsoke izpostavljenosti podjetja L. d.o.o. v primeru unovčevanja poročstva (listovna številka 162-hrbtna stran), prav tako pa se v navedenem poročilu pojavlja večkratni zapis o povečevanju tveganja banke (tako glede nespoštovanja zakonskih določil o upoštevanju minimalnega dohodka pri izračunu kreditne sposobnosti, previsoke izpostavljenosti družbe L. d.o.o. zaradi poročstva, prenizke vrednosti zavarovanja, zastavljenega za kredit kot tudi zaradi prezadolženosti fizičnih oseb). Ne drži pritožbena teza, da iz poročila Banke Slovenije ne izhajajo okoliščine, ki bi potrjevale zaključek sodišča prve stopnje o (pre)visokem kreditnem tveganju, saj pritožnik očitno spregleda ugotovitve revizije glede kreditne sposobnosti E. E. zaradi obremenitve njegovega dohodka za več kot dovoljenih 65% in ugotovitve, da mu po poplačilu anuitete ni ostal niti zajamčeni minimalni dohodek, kar tudi po oceni Banke Slovenije predstavlja večje kreditno tveganje, enako navaja glede vrednosti zastavljene nepremičnine, prav tako pa tudi glede kreditne nesposobnosti poroka družbe L. d.o.o., kar vse je ustrezno upoštevalo tudi sodišče prve stopnje.

18. Zagovornik obtoženega B. B. meni, da se je prvostopenjsko sodišče v izpodbijani sodbi omejilo na primerjavo v okviru štirih kreditnih poslov, ne da bi pojasnilo, zakaj navedeno šteje za zadostno, zaradi česar sodba naj ne bi imela razlogov o odločilnih dejstvih; zakaj se je sodišče zadovoljilo s primerjavo zgolj s štirimi krediti, pa je podana tudi bistvena kršitev določb kazenskega postopka. Prav tako zagovornik obtoženega B. B. neutemeljeno zatrjuje, da sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi ni navedlo razlogov o tem, kako je potekal postopek pridobitve štirih primerljivih kreditov z zatrjevanjem, da

izpodbijana sodba v zvezi s tem nima razlogov, prav tako pa tudi, da ni mogoče preizkusiti trditve, da je "postopek D. D. in E. E." odstopal, s čimer naj bi bila storjena kršitev po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP in da sodbe ni mogoče preizkusiti glede podlage za obrestno mero 3,85, kar naj bi prav tako predstavljalo kršitev po 11. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Pritožbeno sodišče takšne pritožbene navedbe zavrača, saj ugotavlja, da je sodišče prve stopnje v dokaznem postopku opravilo primerjavo obeh obravnavanih kreditov s štirimi krediti, ki so glede na podatke v spisu najbolj primerljivi z obravnavanimi in za svoje zaključke, ki jih je oblikovalo po izvedbi številnih dokazov, navedlo prepričljive in tehtne razloge ter se prepričljivo opredelilo do vseh odločilnih dejstev, glede česar se je pritožbeno sodišče opredelilo že doslej in se bo obširno opredelilo tudi v nadaljevanju obrazložitve te odločbe, na kar vse se tudi sklicuje, da se mestoma ne bi preveč ponavljalo.

Glede zatrjevane zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja:

19. Zagovornik obtoženega B. B. meni, da je sodišče s tem, ko ni izvedlo dokaza z izvedencem, temveč je kot priči zaslišalo G. G. in F. F., zmotno in nepopolno ugotovilo dejansko stanje, saj izvedenskega mnenja o strokovnem vprašanju sodišče ne more nadomestiti samo s svojim mnenjem. Sodišče druge stopnje ugotavlja, da sodišče prve stopnje s svojim mnenjem ni samo nadomeščalo izvedenskih mnenj. Obe avtorici mnenj - tako G. G. kot tudi F. F. - sta bili namreč v postopku na prvi stopnji zaslišani kot priči, njunih mnenj pa sodišče ni obravnavalo kot izvedenskih mnenj, saj jih samo tudi ni odredilo. Obe izpovedbi je nato ocenilo kot vsak drug v tem postopku izveden dokaz po načelu proste presoje dokazov, zato pritožbeno sodišče temu nasprotne pritožbene navedbe, ob vsem glede slednjega že navedenem, zavrača kot neutemeljene.

20. Trditvi pritožbe zagovornika obtoženega B. B., da je sodišče prve stopnje nedopustno zavrnilo dokazni predlog obrambe za pridobitev podatkov o dodelitvi tako imenovanih kadrovskega kreditov ter podatkov o odobrenih obrestnih merah pri teh kreditih v spornem obdobju (kar je bilo uveljavljano tudi kot kršitev določb kazenskega postopka) in posledično tudi zmotno in nepopolno ugotovilo dejansko stanje, pritožbeno sodišče ne pritrjuje. Kadrovske krediti so vrsta kreditov, namenjenih zaposlenim pri banki, medtem ko niti D. D. niti E. E. evidentno nista bila uslužbenca banke, zato primerjava obeh obravnavanih kreditov s kadrovskimi k razjasnitvi dejanskega stanja v ničemer ne bi mogla prispevati. Odločitev prvostopenjskega sodišča, da tak dokazni predlog zavrne, je tudi po presoji višjega sodišča pravilna. Prav tako pa je odločitev tehtno obrazložena in upošteva je navedeno, zavrnitev tega dokaznega predloga tudi po presoji sodišča druge stopnje ni imela vpliva na sicer pravilno in popolno ugotovljeno dejansko stanje.

21. Skupen pritožbam vseh treh zagovornikov je očitek, da naj bi prvostopenjsko sodišče kreditno sposobnost kreditorejmalcev napačno ugotovilo. Zagovornik obtoženega B. B. v zvezi s slednjim izpostavlja, da D. D. in E. E. kredit redno odplačujeta, da sodišče ni ustrezno upoštevalo zaveze K. K., da bo odplačeval kredit namesto E. E. ter da sodišče ni upoštevalo tudi mehkih kriterijev, ki so sicer upoštevni pri odobravanju kreditov. Zagovornik obtoženega C. C. glede kreditne sposobnosti D. D. in E. E. opozarja na znatne dohodke iz oddajanja lastnih nepremičnin, zatrjuje, da bi bilo potrebno upoštevati vse prejemke obeh in tudi, da je v letu 2011 pri D. D. vpisana hipoteka Banke B. v višini 330.000,00 EUR, kar vse kaže na to, da kreditorejmalca nista bila kreditno nesposobna. Tudi zagovornik obtoženega A. A. izpostavlja, da priročnik ni zavezujoč za odločanja uprave in da bi moralo sodišče prve stopnje upoštevati, da je potrebno prilive D. D. in E. E. sešteti in na ta način ugotavljati, ali sta bila v obravnavanem času kreditno sposobna ali ne. Pritožbeno sodišče je presodilo, da je sodišče prve stopnje glede kreditne (ne)sposobnosti D. D. in E. E. navedlo prepričljive in tehtne razloge in se do navedenega opredelilo. Ob tem, ko pritrjuje razlogom izpodbijane sodbe, tudi višje sodišče izpostavlja, da je potrebno ocenjevanje

kreditne sposobnosti D. D. in E. E. za kredit, kakršen jima je bil odobren - to je vsakemu po 350.000,00 EUR z odplačilno dobo trideset let, postaviti v kontekst časa, ko je uprava banke o obeh kreditih odločala. Potrebna je torej presoja ex ante in ne presoja ex post, torej presoja tovrstne odločitve o odobritvi obeh kreditov kasneje, ko je mogoče ugotavljati, ali se nek kredit redno ali neredno ali sploh ne odplačuje. Sama okoliščina, da se oba kredita redno odplačujeta (kar je sodišče prve stopnje zadnjič ugotavljalo v letu 2016), po oceni višjega sodišča nima nikakršnega vpliva na pravilno ugotovitev prvostopenjskega sodišča, da D. D. in E. E. v obravnavanem času, torej v času odobritve obeh kreditov, nista bila kreditno sposobna za takšna kredita. Dokazni postopek je pokazal, da je imela D. D. ob tem, ko je bila zaposlena zgolj za določen čas, sicer relativno visoke dohodke iz naslova mesečne plače (2.532,12 EUR), ti prilivi pa so bili obremenjeni s plačevanjem mesečnih obrokov za kredit, ki ga je odplačevala drugi banki v mesečnem znesku 465,29 CHF, tako da ji ob plačilu mesečnega zneska zaprosenega in odobrenega kredita 1.509,00 EUR ni ostalo 65% plače, kot je to določal veljavni predpis. Prav tako pa so bili s plačilom mesečnega zneska kredita v višini 1.509,00 EUR bistveno preobremenjeni prilivi E. E., ki je prejemal mesečno pokojnino v višini 1.737,99 EUR, kar pomeni, da mu po plačilu tolikšnega zneska mesečnega obroka kredita ni ostal na razpolago niti zajamčeni minimalni dohodek, ki je tedaj znašal 453,72 EUR. Glede zatrjevanja zagovornika obtoženega A. A., da bi moralo sodišče sešteti prilive obeh kreditojemalcev, je potrebno izpostaviti, da sta se kredita odobravalta vsakemu od kreditojemalcev posebej, torej D. D. posebej in E. E. posebej in je uprava banke tedaj razpolagala s podatki o njunem premoženju v obsegu, kot je ta izhajal iz predloga strokovnih služb, ki se nahaja v spisu, zato so torej drugačne pritožbene navedbe glede slednjega neutemeljene. Drugo premoženje, ki naj bi ga imela kreditojemalca in K. K. (to je lastništvo še drugih nepremičnin) in ga izpostavljajo pritožbe, v predlogih strokovnih služb in kreditnih mapah D. D. in E. E. ni bilo navedeno, zato ga v času odločanja o obeh kreditih obtoženci tudi niso mogli upoštevati. Tudi okoliščina, da je bila v letu 2011 pri nepremičnini D. D. vpisana hipoteka Banke B. v znesku 330.000,00 EUR, ne more ovreči pravilnih zaključkov prvostopenjskega sodišča, saj kredit v znesku 330.000,00 EUR, ki ga izpostavlja pritožba zagovornika obtoženega C. C., ni predmet obravnave tega postopka, zlasti pa sega v kasnejši čas in na pravilno ugotovitev odločilnih dejstev nima nikakršnega vpliva.

22. Zagovornik obtoženega B. B. izpostavlja, da je očitek sodišča o domnevni izjemnosti oziroma visoki tveganosti kreditov D. D. in E. E. glede na druge kredite v celoti neutemeljen, ker je sodišče opravilo primerjavo zgolj s štirimi krediti, ni pa ugotavljalo, kakšni so bili drugi stanovanjski oziroma hipotekarni krediti v spornem obdobju. Pritožbeno sodišče se je do slednjega v dosedanji obrazložitvi že opredelilo in ponovno izpostavlja, da je sodišče prve stopnje primerjavo s štirimi krediti opravilo glede na to, da so le-ti glede na ročnost in višino obrestne mere primerljivi s kreditoma, ki sta predmet tega kazenskega postopka, hkrati s tem so bili vsi štirje krediti odobreni v istem letu kot kredita D. D. in E. E. Zato je primerjava, ki je v sodbi prvostopenjskega sodišča natančno opravljena in prepričljivo obrazložena, tudi na mestu. Res iz podatkov Banke A. izhaja, da je bilo v času med 1. 4. 2008 in 30. 4. 2009 skupaj odobrenih 3.170 stanovanjskih kreditov, vendar pa je le 1.153 takšnih, ki odstopajo od redne ponudbe Banke A., od tega 58 kreditov s pribitkom 6-mesečni Euribor plus 1,6%, od teh pa le 5 kreditov presega znesek 100.000,00 EUR, le trije pa so sklenjeni z odplačilno dobo 360 mesecev (listovne številke 558-560 spisa). Podatki Banke A. za leto 2009 pa pokažejo, da je uprava Banke A. v tem letu odobrila zgolj 29 stanovanjskih kreditov z ročnostjo 360 mesecev in obrestnim pribitkom pod 2% v skupni vrednosti 2.972.920 EUR, kar hkrati pomeni, da oba kredita, ki sta bila odobrena D. D. in E. E. nominalno predstavljata kar 23,5% vseh v letu 2009 odobrenih stanovanjskih kreditov. Pretežna večina kreditov (23) je bila odobrena s pribitkom 1,9%, dva kredita (v višini 100.000 in 50.000 EUR) s pribitkom 1,8%. V letu 2009 so bili le štirje krediti, od tega oba obravnavana, odobreni z najnižjim pribitkom 6-mesečni Euribor plus 1,6% ter dva kredita s pribitkom 6-mesečni Euribor plus 1,8%, le teh šest kreditov je imelo odobreno odplačilno dobo 360

mesecev. Oba obravnavana kredita pa sta med šestimi krediti kot tudi preostalimi 23 odobrenimi stanovanjskimi krediti zneskovno odstopala navzgor (listovna številka 184 spisa). Iz navedenih razlogov zato odločitev prvostopenjskega sodišča, da v izpodbijani sodbi opravi analizo obeh kreditov s primerljivimi štirimi krediti, odobrenimi M. M., N. N., O. O. in P. P., pritožbeno sodišče v celoti pritrjuje in se pridružuje stališču prvostopenjskega sodišča, da bi bila primerjava kreditov z ostalimi povsem nepotrebna in za ugotovitev dejanskega stanja tudi nerelevantna.

23. Trditev zagovornika obtoženega B. B., da sporni kredit glede na stopnjo tveganosti in višino obrestne mere na tedanje razmere ni pomembno odstopal od drugih kreditov, ob vsem obrazloženem nima podlage v izvedenih dokazih. Sodišče prve stopnje se je v delu sodbe, ki se nanaša na primerjavo kreditov, jasno opredelilo tako do ocene tveganja obeh kreditov, ko je na podlagi primerjave z zgoraj navedenimi štirimi krediti in gradivom strokovnih služb, ki se nanaša na oba obravnavana kredita, pravilno zaključilo, da je bilo tveganje odobritve kreditov D. D. in E. E. v gradivu ocenjeno kot srednje, medtem ko je pri kreditih M. M., N. N., O. O. in P. P. ocenjeno kot nizko, tveganje glede zavarovanja pa je kot visoko ocenjeno pri kreditih D. D. in E. E., srednje pri M. M. in nizko pri N. N., O. O. in P. P. Svoje zaključke je sodišče prve stopnje prepričljivo obrazložilo zlasti v točkah 34, 35, 46, 48 ter 88 do 90 obrazložitve sodbe, čemur pritožbeno sodišče zato, da se ne bi ponavljalo, v celoti pritrjuje.

24. Prav tako pa pritožbeno sodišče glede na svojo obrazložitev v predhodnih točkah pritrjuje tudi razlogom v točki 93 izpodbijane sodbe, da je izjemno visoka tudi višina odobrenega kredita D. D. in E. E. Pri tem pritožbeno sodišče ni spregledalo, da ob vsem že obrazloženem zneska obeh obravnavanih kreditov presega vse kredite, ki so bili odobreni v letu 2009 oziroma, da je posamično le en kredit v času od 1. 4. 2008 do 30. 4. 2009 zneskovno višji od posamičnega kredita D. D. in E. E. (350.000,00 EUR). Le-ta je znašal 390.000,00 EUR, vendar je bil odobren s polovico krajšo ročnostjo 180 mesecev, zaradi česar z obema obravnavanima kreditoma tudi ni primerljiv. Pritožbeno sodišče ne more slediti pritožbeni tezi zagovornika obtoženega B. B., da višina kredita ni predstavljala kakšne posebnosti, saj ob že navedenem tudi analiza obeh kreditov s primerljivimi štirimi pokaže, da oba obravnavana kredita tudi od slednjih po višini bistveno odstopata navzgor, kar vse je pravilno ugotovilo tudi prvostopenjsko sodišče in zaradi česar se pritožbene navedbe zagovornika obtoženega B. B. izkažejo za neutemeljene.

25. Pritožbena trditev zagovornika obtoženega B. B., da niso pravilni zaključki sodišča, da naj bi varnostni količnik glede hipoteke odstopal od določenega in da naj bi bila ostala zavarovanja brez vrednosti, niso utemeljena. Pritožnik izpostavlja izpovedi prič R. R., S. S., H. H. ter zagovor C. C. in skuša z njihovimi izjavami izkazati, da so bila poleg hipotekarnega zavarovanja dana tudi dodatna zavarovanja. Izpostavlja tudi, da je priročnik določal zgolj okvirna razmerja med višino hipotekarnega zavarovanja in naložbe, in da količnik ne more biti osnova za zaključek o izjemnosti kredita ter da bi morale sodišče prve stopnje ugotoviti tudi, kakšen je bil varnostni količnik pri drugih hipotekarnih kreditih oziroma kakšno je bilo odstopanje v zvezi s slednjim pri drugih hipotekarnih kreditih. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje varnostni količnik pri hipotekarnih kreditih D. D. in E. E. pravilno ugotovilo, nenazadnje je tudi zapisalo, da ta izhaja tako iz gradiva strokovnih služb, ki je bil predložen upravi Banke A., kot tudi iz zapisnika o notranji reviziji in reviziji Banke Slovenije. Sama okoliščina, da gre za nepremičnino na elitni lokaciji v X. in da bo tej nepremičnini z vloženimi sredstvi v obnovo vrednost narasla, pravilno ugotovljene okoliščine, da je varnostni količnik znašal zgolj 0,80, ne more ovreči. Da je zavarovanje obeh kreditov predstavljala obnovljena hiša z večjo vrednostjo in da banka tudi kasneje ni zahtevala novih zavarovanj, izpostavlja v svoji pritožbi tudi obtoženi A. A. Zagovornik obtoženega C. C. poudarja, da je D. D. imela hipoteko na stanovanjski hiši, v kateri živi, kar še dodatno kaže na to, da je bilo zavarovanje ustrezno, medtem, ko zagovornik obtoženega A. A. izpostavlja, da so bila dana še dodatna zavarovanja in

da je hiša pridobivala na vrednosti po obnovi ter da so bile dane tudi poroštvene izjave. Pritožbeno sodišče pritrjuje pravilnemu zaključku izpodbijane sodbe, da je varnostni količnik element, ki je izstopajoč v obravnavani zadevi in da tudi druga zavarovanja niso bila takšna, da bi lahko tveganost odobritve kredita bistveno zmanjšala. Vrednost zastavljene nepremičnine je bila ocenjena s strani cenilca Banke A. na 560.000,00 EUR, torej na nekaj več, kot je znašala kupnina za stanovanjsko hišo (500.000,00 EUR), pri čemer si cenilec, kot je izpovedal sam, nepremičnine znotraj niti ni ogledal. Glede priložnika, ki naj bi določil le okvirno razmerje, kot to glede varnostnega količnika zatrjuje zagovornik obtoženega B. B., pa pritožbeno sodišče v zvezi s trditvijo, da gre tudi za odstopanje pri N. N. in M. M., pojasnjuje, da je sicer razmerje 1,67, ki ga določa pravilnik, res okvirno razmerje med vrednostjo zastavljene nepremičnine ter zneskom kredita, vendar pa predstavlja tisto mero varnostnega količnika, ki omogoča ustrezno in za banko varno zavarovanje kredita. Sodišče prve stopnje je v zvezi z varnostnim količnikom opravilo tudi primerjavo obeh odobrenih kreditov s štirimi primerljivimi in v točkah 84 in 85 razlogov napravilo pravilne zaključke, temelječe na podatkih strokovnih služb, da je pri M. M. zavarovanje sicer odstopalo in je znašal količnik 1,32, pri N. N. pa 1,48, vendar pa ni spregledalo, da je pri obeh primerljivih kreditih vrednost zastavljenih nepremičnin bistveno presežala vrednost najetega kredita, medtem ko pri kreditih obema D. D. in E. E. vrednost zastavljene nepremičnine, ki je bila že po predlogu obeh kreditojemalcev potrebna obnove, ni dosegala niti vrednosti obeh odobrenih kreditov. Ob navedenem se zato v pritožbah izpostavljene okoliščine o nepremičnini na elitni lokaciji, rastoči vrednosti hiše in zastavljanju lastnega doma izkažejo za takšne, da pravih zaključkov izpodbijane sodbe ne morejo ovreči. Sodišče prve stopnje je v točki 46 svoje obrazložitve tezo o rastoči hipoteki prepričljivo zavrnilo, medtem ko je bila lega nepremičnine upoštevana že pri cenitvi le-te, zastavitev hiše, v kateri zastavitelj tudi biva, pa na vrednost zastavljene nepremičnine nima nikakršnega vpliva. O pritožbenih navedbah pritožnikov, ki se nanašajo na vrednosti drugih zavarovanj obeh obravnavanih kreditov, pa se bo sodišče druge stopnje izjavilo v nadaljevanju te obrazložitve.

26. Prav tako zagovorniki zatrjujejo, da obrestna mera 3,85% ni tista, na podlagi katere bi bilo moč ugotavljati premoženjsko korist, ki naj bi nastala D. D. in E. E., da je sodišče spregledalo kot to zatrjuje zagovornik obtoženega A. A., da D. D. in E. E. kredita pod takšno obrestno mero sploh ne bi vzela in da je uprava banke tista, ki je takšne obrestne mere, ki so zgolj izhodiščne, znižala, zagovornik obtoženega C. C. pa izpostavlja, da obresti ne morejo tvoriti premoženjske koristi in da ima banka od podeljenega kredita vsekakor koristi, to je obresti. Da obrestna mera ni problematična, zatrjuje v svoji pritožbi obtoženi A. A., saj se kredit redno vrača in da tudi ni pravilna opredelitev sodišča, da bi morala obrestna mera znašati 3,85%, hkrati pa tudi, da pridobljena premoženjska korist ni izkazana in da Banka A. ni utrpela škode. Pritožbeno sodišče takšnim pritožbenim navedbam ne more pritrčiti, saj ugotavlja, da je obrestna mera 3,85% kot izhodiščna obrestna mera navedena v sklepu o obrestnih merah Banke A. za mesec april 2009, ko je bil sklep o odobritvi kreditov D. D. in E. E. s strani uprave Banke A. tudi sprejet in kot je to pravilno ugotovilo že sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi. Gre za obrestno mero, ki je jasno zapisana v dokumentih Banke A., pri čemer trditve pri vseh treh obtožencih v njihovih zagovorih in nato tudi v pritožbah, da takšna obrestna mera ni bila realna in da so se odobravalni krediti tudi po nižjih obrestnih merah, na pravilno ugotovitev prvostopenjskega sodišča ne more vplivati, saj je nenazadnje takšno obrestno mero kot izhodišče za izračun izpada obrestnih prihodkov banke navajalo tudi gradivo strokovnih služb za upravo. Pri tem, ko pritožniki izpostavljajo, da D. D. in E. E. kredita s takšno obrestno mero sploh ne bi vzela in bi ga iskala pri drugi banki, pa tudi pritožbeno sodišče ni prezrlo, da so bili obtoženci v gradivu strokovnih služb opozorjeni, da je predlagana obrestna mera za 225 bazičnih točk nižja, kar nedvomno vodi v nižji prihodek banke. Ob tem ni nepomembno, da D. D. in K. K. kupne pogodbe za hišo nista sklepala z bančnim partnerjem Ž., temveč s fizičnima osebama, zato je brezpredmetno sklicevanje na pogoje iz okrožnice z dne 18. 3. 2009, ki je ob predpostavki, da gre za povezane posle, dovoljevala le

15-letno odplačilno dobo. Tudi če so D. D., E. E. in J. J. sprva res nameravali kupiti hišo pri Ž., iz izvedenega dokaznega postopka ne izhajajo nikakršna tehtna pojasnila, iz katerih (utemeljenih) razlogov je banka pristala na obrestno mero s pribitkom zgolj 1,6%. Kot je izpovedal E. E., mu je enako obrestno mero ponujala tudi Banka C., vendar pa se E. E. sam pri Banki A. za kredit niti ni dogovarjal, temveč je to zanj urejal K. K., prav tako pa se, kot to izhaja iz njegove izpovedbe, pri Banki C., katere komitent sploh ni bil, ni pozanimal niti o tem, pod kakšnimi pogoji (višina kredita, ročnost) naj bi mu bila odobrena takšna obrestna mera. Predvsem pa ni mogoče spregledati, da niti K. K. niti D. D. ali E. E. Banki A. niso predložili nikakršne dokumentacije ali dokazil glede slednjega. Izpodbijana sodba zato v točki 98 obrazložitve utemeljeno zaključuje, da kreditojemalca do takšne obrestne mere nista bila upravičena, čemur, upošteva že navedeno ter tehtne razloge izpodbijane sodbe zlasti v točkah 52, 78 do vključno 80 ter 96 in 97, pritožbeno sodišče v celoti pritrjuje in se v izogib ponavljanja nanje sklicuje. S tem pa zavrača tudi neutemeljeni pritožbeni tezi zagovornika obtoženega B. B., da je sklep prvostopenjskega sodišča o neustreznosti zavarovanja v nasprotju z izvedenimi dokazi in zagovornika obtoženega C. C., da so bila poleg tega zavarovanja še druga zavarovanja, o čemer se bo sodišče druge stopnje obširneje opredelilo v nadaljevanju te obrazložitve.

27. Glede obrestne mere pritožniki izpostavljajo tudi, da bi morala biti obrestna mera računana glede na povprečno obrestno mero, ki je po stališču zagovornika obtoženega C. C. takrat znašala 2,1%. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da tako zatrjevana višina obrestne mere v tem dokaznem postopku ni bila ugotovljena (obtoženi A. A. izpostavlja obrestne mere, ki so izhajale iz akcijskih ponudb, obtoženi C. C. je menil, da je v obravnavanem času povprečna obrestna mera znašala 2,1%, priča Š. Š. jo je v svoji izpovedbi ocenjeval na 2,6%). Glede na to, da je tudi strokovna služba Banke A., ki je pripravljala gradivo za upravo, kot izhodiščno obrestno mero uporabila 3,85%, ki izhaja iz Sklepa o obrestnih merah Banke A. d.d. za april 2009, takšno utemeljeno sprejema tudi prvostopenjsko sodišče, čemur v celoti pritrjuje tudi sodišče druge stopnje.

28. Zagovornik obtoženega B. B. v pritožbi zatrjuje, da je sodišče prve stopnje v nasprotju z dokazi zaključilo, da "postopek D. D. in E. E." odstopa od običajnega, tudi zagovornik obtoženega A. A. zatrjuje, da ni bilo nikakršnega odstopanja od predloga služb, medtem ko zagovornik obtoženega C. C. v pritožbi meni, da je bil predlog služb pripravljen po pravilih in da na zaposlene nihče ni vplival. Smiselno enako navaja tudi obtoženi A. A. v svoji pritožbi z zatrjevanjem, da ni bilo nobenega vpletanja v pripravo gradiva strokovne službe in da je D. D. zgolj napotil na H. H., medtem, ko zagovornik obtoženega B. B. izpostavlja, da B. B. nikogar ni poznal, se z nikomer ni družil in ni komuniciral z upravo in službami v zvezi s tema dvema kreditoma. Pritožbeno sodišče ugotavlja, da je sodišče prve stopnje napravilo pravilne povzetke izvedenih dokazov in utemeljeno zaključilo, da je "postopek D. D. in E. E." odstopal od običajnega, glede slednjega pa je podalo tudi obširno obrazložitev. Pritožbeno sodišče pritrjuje oceni sodišča prve stopnje, da je šlo za odstopanje v več elementih in sicer tako glede samega postopka, začetega s pogovorom takratne ... D. D. s predsednikom uprave Banke A. A. A. o možnosti najema stanovanjskega kredita, do izbranega časa in kraja (sestanek pri predsedniku vlade), naročila obtoženega A. A. H. H., da pripravijo ugodno ponudbo in njune nadaljnje komunikacije, H. H. koordiniranja postopka priprave kreditnega predloga, pa do višine obeh kreditov, nizke obrestne mere, izjemne ročnosti in vrste ter stabilnosti zavarovanj kot tudi hitrosti postopanja pri odločanju o obeh kreditih, zaradi česar po presoji pritožbenega sodišča pritožbene navedbe, da postopek ni odstopal od običajnih, niso utemeljene. Višje sodišče so je do navedenega v tej obrazložitvi že opredelilo, zato se na že zapisano tudi sklicuje. Sama okoliščina, da obtoženi B. B. nikogar od D. D. in E. E. ni poznal in se z njima ni družil, ne more izpodbiti pravih zaključkov prvostopenjskega sodišča, prav tako tudi ne, da ni komuniciral z upravo in službami. Tudi obtoženi A. A. v pritožbi zatrjuje, da ni bilo nobenega vpletanja v pripravo gradiva, enako zatrjuje

zagovornik obtoženega C. C. Sodišče prve stopnje je po presoji pritožbenega sodišča pravilno ugotovilo, da je strokovna služba Banke A. pripravila gradivo za upravo potem, ko je obtoženi A. A. po seji pri predsedniku vlade, kjer ga je D. D. povprašala glede možnosti pridobivanja stanovanjskih kreditov pri Banki A., njenega partnerja K. K. napotil na enega vodilnih uslužbencev Banke A. H. H. Postopek pridobivanja kredita je sodišče prve stopnje natančno obrazložilo v točkah 63 do 67 obrazložitve. Verjeti je sicer, da nihče od obtožencev kasneje ni vplival na pripravo gradiva, vsekakor pa je pritrđiti stališču prvostopenjskega sodišča, da so bile zgoraj izpostavljene okoliščine prav tiste, ki so dejansko vplivale na to, kako je bilo pripravljeno gradivo. Res iz gradiva izhajajo vsa opozorila glede odstopanj, vendar pa je R. R. zaslišana kot priča jasno povedala, da ji je bilo povedano, naj gradivo pripravi tako, da obrestna mera znaša 1,6%, doba odplačila obeh kreditov pa naj znaša 360 mesecev. Prav tako pa ni mogoče prezreti, da je v gradivu strokovnih služb za upravo zapisano, da je D. D. zaposlena v Kabinetu predsednika vlade RS na delovnem mestu ..., zaradi česar se pritožbene navedbe, da obtoženci kreditorejmalcev niso poznali in z nikomur od njiju niso imeli stikov oziroma, da niso vedeli, komu odobravajo obravnavana kredita, še dodatno izkažejo za neprepričljive, tomerne pritožbene navedbe pa za neutemeljene.

29. Prav tako ni moč slediti pritožbenemu zatrjevanju zagovornika obtoženega B. B. glede roka vračila, za katerega navaja, da ta ne odstopa od redne ponudbe. Rok vračila pri kreditih D. D. in E. E. je določen na 360 mesecev, to je najdaljši rok vračila, razviden iz podatkov tako priročnika, akcijskih ponudb kot tudi podatkov, ki jih je posredovala Banka A. glede odobrenih kreditov v obravnavanem času. Da takšna ročnost predstavlja bistveno odstopanje, pa je sodišče prve stopnje utemeljeno posebej izpostavilo glede E. E., ki je bil v času odločanja o odobritvi obeh kreditov star 75 let, medtem ko so bili tedaj tako D. D. kot tudi M. M., N. N., O. O. in P. P. po kriterijih priročnika mladi kreditorejmalci, stari manj kot 45 let. Ob navedenem pa tudi ni mogoče prezreti, da se takšna ročnost pri obeh kreditih kot dodatno tvegana izkaže ob hkratno izjemno nizki obrestni meri in že izpostavljenih neustreznih zavarovanjih obeh kreditov.

30. Glede hitrosti postopka, ki ga izpostavljata v svojih pritožbah zagovornik obtoženega A. A. in zagovornik obtoženega B. B., pritožbeno sodišče pritrjuje razlogom prvostopenjske sodbe, ko ta ugotavlja, da je bila hitrost postopka odobritve obeh kreditov izstopajoča, zlasti še glede na podatek, da je D. D. vlogo za odobritev kredita oddala 10. 4. 2009, da je E. E. vlogo za odobritev kredita oddal dne 14. 4. 2009 in da je bil že 16. 4. 2009 sprejet sklep uprave Banke A. o odobritvi obeh kreditov, pri čemer tudi dejstvo, da je bila cenitev te nepremičnine opravljena istega dne, kot je R. R. U. U. za to zaprosila, kar sicer naj ne bi predstavljalo v tistem času nekih posebnosti, ostaja vendarle zgovorno in še dodatno kaže na hitrost postopanja odobritve obeh kreditov.

31. Zagovorniki obtožencev v pritožbah izpostavljajo tudi višino mesečnih prilivov, ki sta jih imela D. D. in E. E. pri čemer zagovornik obtoženega A. A. navaja, da je šlo za zelena komitenta, da je imela D. D. visoko plačo in E. E. visoko pokojnino, zagovornik obtoženega C. C. pa izpostavlja, da dohodki bistveno presegajo druge štiri primerljive kredite. Sodišče druge stopnje ugotavlja, da glede željenosti obeh komitetnov pri banki že prvostopenjsko sodišče ni izražalo posebnih pomislekov. Dokazni postopek je pokazal, da so bili mesečni prilivi obeh D. D. in E. E. iz naslova plače oziroma pokojnine primerljivi s prilivi ostalih štirih kreditorejmalcev iz primerljivih štirih kreditov (glede slednjega je sodišče prve stopnje razloge navedlo v točki 81 in nadaljnjih). Pri tem pa ni mogoče mimo podatka, zapisanega v gradivu strokovnih služb, da je D. D. tedaj imela zaposlitev zgolj za določen čas in sicer za čas trajanja funkcije predsednika Vlade Republike Slovenije, prav tako pa njenih prilivov ni mogoče obravnavati ločeno od obremenitve, ki jo je predstavljal mesečni obrok odobrenega kredita za vsakega izmed njiju, kot tudi ne že obstoječe obveznosti D. D. pri odplačevanju kredita drugi banki.

32. Zagovornik obtoženega B. B., zagovornik obtoženega C. C. in obtoženi A. A. v svojih pritožbah izpostavljajo tudi nepravilne ugotovitve prvostopenjskega sodišča glede starosti E. E., pri čemer tako obtoženi A. A. kot tudi zagovornik obtoženega B. B. izpostavljata, da je bil E. E. zgolj začasni kreditojemalec, ker bi potem K. K. prevzel kredit, medtem, ko se zagovornik obtoženega C. C. sklicuje na okoliščino, da sama starost ni problematična tudi zaradi tega, ker bi bil vsakršen zaplet v zvezi s starostjo kreditojemalca saniran v postopku dedovanja. Pritožbeno sodišče takšnim pritožbenim navedbam ne sledi. V tej odločbi je že bilo izpostavljeno, da je bila starost E. E. glede na ročnost kredita nesorazmerno visoka (75 let), saj iz priročnika izhaja, da je zgornja starost kreditojemalcev pri ročnosti 360 mesecev 45 let, kar je po presoji pritožbenega sodišča tudi iz življenjsko logičnega vidika smotno opredeljena najvišja starost za pridobitev kredita s tolikšno odplačilno dobo. Višje sodišče ne dvomi v trditve pritožnikov, da je kredit v vsakem primeru tvegan posel in da nikoli ni moč vedeti, kdaj se bo odplačeval oziroma ne, kot to v svojih pritožbah izpostavljata zlasti obtoženi A. A. in njegov zagovornik. Vendar pa je nedvomno tveganje, da se kredit ne bo vrnil, toliko večje, če banka kreditojemalcu pri njegovi starosti 75 let odobri kredit z odplačilno dobo, ki znaša 30 let. Ob izpostavljenih pritožbenih navedbah, da naj bi K. K. prevzel kredit E. E., pa razen osebne zaveze, ki je sicer res povzeta tudi v gradivu strokovnih služb, niti v spisu niti v kreditni mapi enega in drugega kreditojemalca ni nikakršne pisne zaveze ali izjave K. K. o bodočem prevzemu kredita. Ob tem pa tudi ni mogoče spregledati podatkov banke v zvezi z odplačevanjem kredita iz leta 2016, ki kažejo na to, da K. K. v odplačevanje kredita dotlej sploh ni vstopil, kar pomeni, da ustna zaveza K. K. o tem, da bo od E. E. prevzel odplačevanje kredita, ne le, da ni imela nobene teže, temveč v razmerju do banke sploh ni bila realizirana, zato so pritožbene navedbe glede vstopa K. K. v odplačevanje kredita E. E. brez vsakršne podlage. Neutemeljene pa so tudi pritožbene navedbe, nanašajoče se na postopek dedovanja, saj gre za bodoč ter glede obsega premoženja (s tem lahko v celoti in brez omejitev E. E. razpolaga že za časa svojega življenja) in posledično temu obsega prevzetih obveznosti za dolgove⁴ povsem nepredvidljiv postopek, zato sodišče druge stopnje tezo pritožnikov, da bo vsakršen morebitni zaplet v zvezi s starostjo kreditojemalca saniran v postopku dedovanja, v celoti zavrača.

33. Pritožniki izpodbijajo tudi ugotovitev sodišča prve stopnje o oceni tveganja. Zagovornik obtoženega B. B. zatrjuje, da pri kreditih D. D. in E. E. ni bilo bistvenega odstopanja glede ocene tveganja, zagovornik obtoženega A. A. pa izpostavlja, da je šlo zgolj za srednje tveganje, ki ni bilo izjemno visoko in da bi sodišče moralo opraviti primerjavo nepremičnin. Pritožbeno sodišče se v celoti pridružuje prepričljivim in tehtnim navedbam prvostopenjskega sodišča, ko to ugotavlja oceno tveganja obeh obravnavanih kreditov v primerjavi z ostalimi štirimi v točkah 88 in nadaljnjih obrazložitve izpodbijane sodbe, sklicuje pa se tudi na svojo dosedanjo obrazložitve v tej odločbi v delu, ki se nanaša na že obravnavane pritožbene navedbe v zvezi z oceno tveganja.

34. V zvezi z nadaljnjimi zavarovanji, predvsem policama življenjskega zavarovanja, ki jih izpostavlja zagovornik obtoženega B. B. in jih v znesku 147.210 prišteva k višini ocenjene nepremičnine na 560.000,00 EUR in trdi, da že samo seštevek tega presega skupni znesek kredita, pritožbeno sodišče ugotavlja, da s takšnimi pritožbenimi navedbami ni mogoče izpodbiti pravih zaključkov prvostopenjskega sodišča v izpodbijani sodbi. Polici zavarovalnih pogodb Z. sta D. D. in K. K. sklenila šele dne 6. 5. 2009, ko je bil sklep uprave o odobritvi obeh kreditov že odobren in se je torej šele tedaj pričelo s plačevanjem mesečnih premij življenjskega zavarovanja, ki so kot to izhaja iz priloženih pogodb, znašali za vsakega od njiju po 52,58 EUR, do vrednosti obeh polic življenjskega zavarovanja pa se je prvostopenjsko sodišče tehtno in prepričljivo opredelilo v točki 45 izpodbijane sodbe.

35. Prav tako v zvezi s pritožbeno izpostavljenim poroštvom D. D., K. K. in družbe L. d.o.o., pritožbeno sodišče pritrjuje razlogom, ki jih je v sodbi, ki se izpodbija z vloženimi pritožbami, navedlo

prvostopenjsko sodišče. Slednje je nedvomno ugotovilo in obširno obrazložilo, da je bila D. D. že kot kreditojemalka takšnega zneska kredita glede na čas odplačevanja kreditno nesposobna, kar pomeni, da je bila tudi kot porok kreditno nesposobna in tako ni mogla uspešno garantirati odplačevanja kredita svojemu očetu E. E. Tudi K. K. je R. R. takoj ocenila kot kreditno nesposobnega, zato je pravilna ocena prvostopenjskega sodišča, da je K. K. posledično kreditno nesposoben tudi kot porok. Družba L. d.o.o., katere edini družbenik in direktor je bil K. K., je poroštveno izjavo skupaj z izročitvijo bianco menic podala tako za kredit D. D. kot tudi za kredit E. E. Takšni poroštvni izjavi pa sta bili po presoji sodišča prve stopnje brez vrednosti. Izpodbijana sodba ima glede poročstva družbe L. d.o.o. obširne razloge v točkah 41 do 44, ki jim je potrebno glede na tehtnost pritrditi. Postopki za podajo bonitetne ocene za navedeno družbo so se po telefonskem naročilu V. V. pričeli šele dne 28. 4. 2009, to je po sprejemu sklepa uprave o odobritvi obeh kreditov, zaradi česar sama navedba, da bo dodatno zavarovanje obeh kreditov tudi poroštvo podjetja L. d.o.o., v gradivu strokovnih služb za upravo ni imela nikakršne teže, saj v času odločanja o obeh kreditih poroštvo družbe L. d.o.o. sploh še ni bilo dano. Zgovoren je podatek v spisu, da je dne 4. 5. 2009 Sektor Banke A. za upravljanje s tveganji predlagal razvrstitev bonitete družbe v B3 in znižanje zgornje meje izpostavljenosti do banke iz 42 EUR na 0 EUR (predlog ni bil sprejet), nato pa je podružnica ... šele dne 22. 5. 2009, torej potem, ko sta bili kreditni pogodbi že sklenjeni in ko sta bila oba kredita kreditojemalcema tudi nakazana, družbi L. d.o.o. zvišala zgornjo mejo zadolževanja na 350.000 EUR. Zato ob dodatno določenih omejitvah meje zadolževanja, izpovedi Z. Z. ter vsebini revizijskega poročila Banke A. in zapisnika Banke Slovenije, kar vse je sodišče prve stopnje izčrpno obrazložilo v točkah 43 in 44 obrazložitve, tudi pritožbeno sodišče glede poročev nima nikakršnih pomislekov o pravih zaključkih izpodbijane sodbe.

36. Ob upoštevanju vsega obrazloženega tako višje sodišče zavrača pritožbene teze zagovornikov in obtoženega A. A., da okoliščina, da je uprava banke odločala izven priročnika, kaže na to, da obtoženci ne morejo biti krivi storitve kaznivega dejanja, ki jim ga očita državno tožilstvo in za katerega jih je izpodbijana sodba spoznala za krive. Uprava Banke A. je v tistem času res imela pristojnost odločati o posameznih odstopih od redne ponudbe, ki jo je obravnaval priročnik in ki so jo, če so bili krediti odobreni v okviru teh določil, odobraval tudi nižji nivoji odločanja na banki, vendar pa je pritrditi prvostopenemu sodišču, da je šlo v obravnavani zadevi za tako velika in očitna odstopanja, da so se obtoženci kot člani uprave s takšno odločitvijo odobritve kredita izneverili svojemu principalu. Uprava banke pri svojem odločanju o odobritvi kreditov sicer res ni bila vezana na priročnik kot interni akt banke, kot to izpostavlja zagovornik obtoženega C. C., vendar je, kot je ugotovljeno v dokaznem postopku, prav priročnik predstavljal dobro bančno prakso. S sprejetjem takšnih sklepov pa so obtoženci tudi po presoji višjega sodišča opustili dolžnostno ravnanje glede obvladovanja kreditnih tveganj, kreditojemalcema omogočili pridobiti veliko premoženjsko korist in posledično ravnali v nasprotju z interesi lastnikov banke, s tem pa uresničili vse znake očitnega jim kaznivega dejanja zloraba položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti v sotorilstvu po prvem in drugem odstavku 240. člena KZ-1 v zvezi z drugim odstavkom 20. člena KZ-1.

Glede zatrjevanih kršitev kazenskega zakona:

37. Zagovornik obtoženega B. B. v svoji pritožbi meni, da je sodišče prve stopnje nepravilno uporabilo določbo drugega in četrtega odstavka 177. člena ZBan-1, saj ZBan-1 ne ureja odločanja o odobritvi kredita v posameznih primerih, temveč določa obveznost banke vzpostaviti ustrezen sistem obvladovanja s tveganji in splošne standarde s tem v zvezi. Pritožnik opozarja, da je odgovornost uprave banke za spoštovanje pravil o upravljanju s tveganji, določena v 173. členu ZBan-1 in izpostavlja vsebino revizijskega poročila, ki ugotavlja, da so bila v primeru kredita D. D. in E. E. spoštovana pravila banke

glede pridobivanja dokumentacije oziroma poizvedbe za ocenitev kreditne sposobnosti komitentov, zato meni, da je očitek kršitve določbe četrtega odstavka 177. člena ZBan-1 v celoti neutemeljen in da je potrebno določbo drugega odstavka 177. člena ZBan-1 razumeti na način, da določa obveznost banke oblikovati primerna in jasno opredeljena merila za odločanje o kreditih, kar je v konkretnem primeru nedvomno bilo izpolnjeno. Po mnenju pritožnika je tudi očitek kršitve določbe drugega odstavka 177. člena ZBan-1 ob pravilni uporabi navedene določbe v celoti neutemeljen. Meni, da je očitek kršitve prvega odstavka 263. člena ZGD neutemeljen že iz razloga, ker določba 66. člena ZBan-1 v zvezi z 39. členom ZBan-1 izključuje uporabo določbe 263. člena ZGD-1 glede dolžnosti in odgovornosti članov uprave banke. Prav tako pa meni, da iz sodbe ni moč razbrati, s katerimi dejanji naj bi obtoženci kršili citirane predpise. S takšnimi pritožbenimi navedbami se pritožbeno sodišče ne strinja. Iz opisa sodbenega izreka izhaja konkretno opisano ravnanje obtožencev kot članov uprave Banke A. pri sklepanju o odobritvi stanovanjskih kreditov D. D. in E. E., navedene so okoliščine, iz katerih izhaja zavedanje obtožencev, da s takšnim odločanjem kot člani uprave banke opuščajo dolžnostno ravnanje in D. D. in E. E. pridobivajo veliko premoženjsko korist, v povezavi z njihovim ravnanjem pa so navedeni tudi posamezni člani zakonov s področja poslovanja in bančnega poslovanja ter sklepi in interni akti, ki so jih s tem kršili. Očita se jim kršitev prvega odstavka 263. člena ZGD, ki predstavlja temeljno dolžnost članov organov vodenja (uprav) gospodarskih družb, da pri opravljanju svojih nalog ravnajo v dobro družbe s skrbnostjo vestnega in poštenega gospodarstvenika, pri čemer je dokazni postopek pokazal, da je bilo ravnanje obtožencev pri sklepanju o obeh kreditih v nasprotju s to določbo. Neutemeljeno je pritožbeno navajanje, da določba 66. člena ZBan-1 v zvezi z 39. členom ZBan-1 izključuje uporabo določbe 263. člena ZGD-1 glede dolžnosti in odgovornosti članov uprave banke, saj iz vsebine 39. člena ZBan-1 izhaja, da se za banko uporabljajo določbe ZGD-1, ki se nanašajo na delniške družbe, člen 263 ZGD-1 o obveznosti uprave odločati v dobro družbe in s skrbnostjo dobrega gospodarja pa je uvrščen v poglavje Organi delniške družbe, določbi prvega odstavka 263. člena ZGD-1 in 66. člena Z Ban-1 pa glede na vsebino tudi nista v nasprotju, saj obe določata dolžnosti članov organov vodenja. Iz sodbenega opisa izhaja tudi, da so obtoženci kršili določbi drugega in četrtega odstavka 177. člena Z Ban-1, 4. člen Sklepa o skrbnosti članov uprave in članov nadzornega sveta bank in hranilnic in dobro bančno prakso, opisano v internih aktih Banke A. (Priročnik za odobravanje naložb fizičnim osebam), saj iz konkretnega opisa izhaja, da pred odločanjem o odobritvi obeh kreditov – torej ob upravljanju s tveganji niso kritično ocenili niti kreditne sposobnosti D. D. in E. E. za tako visoka kredita, prav tako pa tudi ne kakovosti zavarovanj. Vse to je vključno z njihovimi ravnanji v izreku sodbe jasno opisano, zato po presoji drugostopenjskega sodišča zatrjevana kršitev ni nastala.

38. Zagovornik obtoženega A. A. zatrjuje, da v krivdoreku opisano ravnanje ni kaznivo dejanje zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti v sotorilstvu po prvem in drugem odstavku 240. člena KZ-1 v zvezi z drugim odstavkom 20. člena KZ-1, niti katerokoli drugo izmed uradoma pregonljivih kaznivih dejanj, zato uveljavlja kršitev kazenskega zakona iz 1. točke 372. člena ZKP, pri tem pa meni, da je kriminaliziranje ravnanja, ki je opisano v krivdoreku, tudi kršitev 74. člena Ustave RS, ki zagotavlja svobodo gospodarske pobude. Zagovornik obtoženega A. A. v pritožbi zatrjuje, da obtožencem kršitve ZGD-1 ni mogoče utemeljeno očitati, enako pa velja tudi glede zatrjevane kršitve 4. člena Sklepa o skrbnosti članov uprave in članov nadzornega sveta bank in hranilnic, glede zatrjevane kršitve 7. člena tega sklepa, pa se obtožencem v opisu dejanja sicer ne očita, da bi jih pri podpisu sklepa o odobritvi navedenih dveh povezanih kreditov, vodili kakšni lastni osebni interesi in končno zatrjevana kršitev dobre bančne prakse v opisu dejanja niti ni konkretizirana, niti ni podana. Izpostavlja, da citirani priročnik ni dobra bančna praksa, temveč predstavlja zgolj pripomoček za opravljanje dela bančnih referentov in torej priročnika ni mogoče uvrstiti pod pojem dobre bančne prakse, saj se je kot pripomoček za delo nižjega nivoja obravnavanih kreditnih vlog, uporabljal le znotraj ene banke, to je Banke A. in torej ni šlo za

uzance s širšega področja gospodarskega (bančnega) prava. Pritožnik vztraja, da dejanje kot se očita obtožencu, predstavlja avtonomno in znotraj vseh potrebnih pooblastil sprejeto poslovno odločitev obtožencev v svojstvu predsednika in članov uprave banke in da torej ne gre za očitano kaznivo dejanje, niti ne za katerokoli drugo uradno pregonljivo kaznivo dejanje. Pritožbeno sodišče s takšnimi pritožbenimi stališči ne more soglašati. S kaznivim dejanjem zlorabe položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti se varuje gospodarsko poslovanje, predvsem spoštovanje načela vestnosti in zaupanja v poslovni promet. Da je meja med sicer tveganimi, a še vedno dopustnimi poslovnimi potezami ter odločitvami, ki pomenijo protipravno zlorabo položaja ali zaupanja v gospodarski družbi, v resnici vprašanje pravnega standarda, ki ga je treba v vsakem konkretnem primeru vsebinsko ovrednotiti s pomočjo normativnih orodij kazenskega prava, to je v optiki temeljne vsebine kaznivega dejanja po 240. členu KZ-1, je višje sodišče navajalo že v svoji odločbi II Kp 37451/2012 z dne 2. 7. 2017. Ob tem pa upošteva zgoraj zapisano ugotavlja, da so ob jasnem in popolnem opisu v izreku sodbe, pravilni prvostopenjski zaključki, da obtoženci pri odločanju o obeh kreditnih predlogih niso ravnali v skladu s pravili razumne podjetniške presoje in tudi niso sledili standardu skrbnosti, ki velja med člani uprave, saj je dokazni postopek dokazal, da so pri odločanju o odobritvi obeh obravnavanih kreditov delovali v nasprotju z interesi banke ter tako izneverili svojega principala. Sodišče prve stopnje se je v točki 60 razlogov svoje sodbe ustrezno opredelilo tudi do zagovora obtožencev, da so odločitev sprejeli v okviru svobodne gospodarske presoje. Višje sodišče pritrjuje prvostopenjskemu sodišču, da vse ugotovljene okoliščine, v katerih je bila odločitev obtožencev kot članov banke glede odobritve obeh obravnavanih kreditov sprejeta, presega okvir proste podjetniške presoje – po oceni višjega sodišča predvsem v tistem segmentu, ko navedeno pravilo od odločevalcev terja, da poslovno odločitev sprejmejo izključno v dobro pravnega subjekta⁵.

39. Zagovornik obtoženega B. B. meni, da slednjemu ni mogoče očitati obarvanega ukrepa, kar uveljavlja tudi skozi prizmo kršitve kazenskega zakona. Do slednjega se je sodišče druge stopnje izčrpno opredelilo že v delu, ki obravnava pritožbene navedbe pritožnikov, ki se nanašajo na očitane bistvene kršitve določb kazenskega postopka, zato se v izogib ponavljanja na vse povedano v celoti sklicuje.

40. Zagovornik obtoženega B. B. meni, da je sodišče prve stopnje glede premoženjske koristi nepravilno uporabilo tako 74. člen KZ-1 kot tudi 240. člen KZ-1 in da obresti sploh še niso zapadle. Takšno tolmačenje zagovornika je zmotno. Okoliščina, da sodišče prve stopnje premoženjske koristi D. D. in E. E. ni odvzelo, še ne pomeni, da jima le-ta ni bila pridobljena. Premoženjska korist, ki se očita D. D. in E. E., je protipravna že zato, ker izvira iz opustitve dolžnostnega ravnanja vseh treh obtožencev⁶ ne glede na to, kakšen je njen vpliv na premoženje Banke A., glede česar se slednja v dokaznem postopku tudi ni izjasnila. Nastanek protipravne premoženjske koristi obeh kreditojemalcev je namreč pogojen z nezakonitim ravnanjem vseh treh obtožencev, torej s sprejetjem sklepa uprave Banke A. v nasprotju z veljavnimi pravili citiranih zakonov in sklepa ter dobre bančne prakse, brez česar kreditojemalca D. D. in E. E. takšne velike premoženjske koristi, do katere se je višje sodišče v svoji obrazložitvi že opredelilo, ne bi pridobila.

Glede pritožbenih razlogov, ki se nanašajo na odločbe o kazenskih sankcijah:

41. Zagovornik obtoženega B. B. v pritožbi izpodbija kazensko sankcijo, meni, da je ta previsoko odmerjena in da direktni naklep, ki ga je sodišče prve stopnje upoštevalo, pri obtoženem B. B. sploh ni dokazan, medtem, ko zagovornik obdolženega A. A. izpostavlja, da je sodišče prve stopnje kot obteževalno okoliščino pri obtožencu upoštevalo direktni naklep, pri tem pa prezrlo, da gre za zakonski znak kaznivega dejanja in da ta ne more predstavljati obteževalne okoliščine.

42. Na drugi strani pa državni tožilec v svoji pritožbi meni, da so kazenske sankcije, ki jih je izreklo sodišče prve stopnje, izrečene v prenizki višini in je olajševalne okoliščine, da obdolženci še nikoli niso bili pravnomočno obsojeni, da protipravne premoženjske koristi niso pridobili sebi temveč drugim ter da imajo urejeno družinsko življenje, zmotno ocenilo kot posebne olajševalne okoliščine in je torej nepravilno uporabilo določbe o omilitvi kazni in kazensko sankcijo odmerilo pod zakonsko spodnjo mejo enega leta zavora. Pritožnik izpostavlja, da je bil C. C. strokovnjak za področje kreditiranja prebivalstva, da je mnogo let deloval v banki, dobro poznal postopke ter možnosti, ki jih ima uprava in bil najbolj poklican za strokovno presojo kreditnega predloga ter je vedel, da so podrejeni bistveno manj kritični, če določen posel favorizira predsednik uprave, zaznal je problematičnost kreditnega predloga in pred podpisom sklepa kontaktiral H. H., zato predlaga, da se mu v okviru izrečene pogojne obsodbe določi zapor eno leto in štiri mesece ter preizkusna doba dveh let. Obtoženemu A. A. naj sodišče določi zapor eno leto in tri mesece ter preizkusno dobo dveh let, pri tem pa upošteva, da je osebno poznal D. D., da je njo oziroma njenega partnerja napotil neposredno na H. H. in H. H. naročil, naj se potruji ter zagotovi, da bo zaradi odstopanja od akcijskih pogojev kredit obravnavala uprava. Predlaga, da pritožbeno sodišče B. B. v okviru pogojne obsodbe določi zapor eno leto in dva meseca ter preizkusno dobo dveh let, ker je tudi sicer pregledal kreditni predlog in ga potrdil, vendar je težišče njegovega dela bilo na področju investicijskega bančništva, zato je dokaj verjetno, da se z zadevo ni poglobljeno ukvarjal in je domneval, da sta kreditni predlog natančno proučila soobtožena.

43. Glede na ugotovljeno dejansko stanje in zaključek, da so obtoženci, ki so delovali kot sotorilci, k izvršitvi kaznivega dejanja prispevali v enaki meri, saj je bil prispevek vsakega izmed njih v obliki podpisa sklepa nujen in odločilen, je sodišče prve stopnje po presoji višjega sodišča upoštevale izpostavljene okoliščine obtožencem izreklo primerne kazenske sankcije z ustreznimi določenimi zapornimi kaznimi in preizkusnimi dobami, ko je vsakemu od njih določilo kazen šest mesecev zavora s preizkusno dobo dveh let. Ker je kaznivo dejanje zloraba položaja ali zaupanja pri gospodarski dejavnosti po prvem in drugem odstavku 240. člena KZ-1 v obravnavanem času bilo možno storiti le z direktnim (in celo obarvanim) naklepom, je sodišče prve stopnje ugotovljeno okoliščino, da so obtoženci kaznivo dejanje storili z direktnim naklepom, neutemeljeno upoštevalo kot obteževalno okoliščino, kar v svoji pritožbi pravilno izpostavlja zagovornik obtoženega A. A. Glede dokazanosti naklepa pri obtoženem B. B. se je sodišče druge stopnje v tej sodbi že opredelilo, zato se na vse doslej navedeno sklicuje. Res je sicer, da so v sodbi sodišča prve stopnje izpostavljene olajševalne okoliščine, ki se nanašajo na urejenost življenja obtožencev, splošne olajševalne okoliščine in ne posebne olajševalne okoliščine, ki delajo kaznivo dejanje lažje, kot v svoji pritožbi opozarja državni tožilec. Po presoji višjega sodišča je okoliščino, da so obtoženci premoženjsko korist D. D. in E. E. pridobili v visokem znesku, potrebno oceniti kot obteževalno okoliščino, kot olajševalne okoliščine pa upoštevati, da obtoženci protipravne premoženjske koristi niso pridobili sebi in da je šlo za očitno enkratno spodrselaj v njihovem sicer urejenem poklicnem in družinskem življenju. Kot posebno olajševalno okoliščino pa pritožbeno sodišče sprejema ugotovljene posledice kaznivega dejanja, ki jih je tudi prvostopenjsko sodišče prepoznalo v tem, da se oba obravnavana kredita banki vračata. Zaradi navedenega se tudi po oceni sodišča druge stopnje določene zaporne kazni in dobe preizkusa v okviru izrečenih pogojnih obsodb pri vseh treh obtožencih izkažejo kot vsem okoliščinam primerne in pravične, vse to pa je pritožbeno sodišče vodilo k odločitvi, da niti v izbiro niti v odmero obtožencem izrečenih sankcij opozorilne narave ni poseglo.

* * *

44. Ker pritožniki niso izkazali kršitev, ki so jih uveljavljali s svojimi pritožbami in ker tudi preizkus sodbe po uradni dolžnosti, ki je bil opravljen na podlagi 383. člena ZKP, ni pokazal kršitev, je pritožbeno

sodišče vse pritožbe, torej pritožbo obtoženega A. A., pritožbe zagovornikov vseh treh obtožencev ter pritožbo državnega tožilca, zavrnilo kot neutemeljene in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje.

45. Vsi trije obtoženci so zaposleni in prejemajo redne plače, zato jim je glede na sprejeto odločitev na podlagi prvega odstavka 95. člena ZKP v zvezi z drugim odstavkom 98. člena ZKP pritožbeno sodišče kot strošek pritožbenega postopka v plačilo naložilo tudi sodno takso, vsakemu v znesku 204 EUR, odmerjeno po tarifnih številkah 7111, 71113 in 7122 Taksne tarife Zakona o sodnih taksah (ZST-1).

¹ Tako tudi mag. Štefan Horvat, Zakon o kazenskem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana, 2002, stran 797.

² Smiselno tako sodba VS RS III Ips 8/2019 z dne 23. 7. 2019.

³ Mag. Štefan Horvat, Zakon o kazenskem postopku s komentarjem, GV Založba, Ljubljana 2004, stran 794.

⁴ Po prvem odstavku 142. člena Zakona o dedovanju je dedič odgovoren za zapustnikove dolgove do višine vrednosti podedovanega premoženja.

⁵ Več o tem Damjan Korošec, Katja Filipčič, Stojan Zdolšek, Veliki znanstveni komentar posebnega dela Kazenskega zakonika, Uradni list RS, Ljubljana 2019, stran 1003 do 1005.

⁶ Smiselno tako tudi sodba VS RS I Ips 257/2002 z dne 19. 5. 2005.

Datum zadnje spremembe: 06.10.2021